

ENTER

水鹏程 Shui Peng Cheng เขียน
สนธยา แปล

ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER
ทดลองอ่าน

帝王决
ฟ้าลวรงค์
ราชันทะลุฟ้า

ENTER

ทศตวรรษ

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

帝王决

ENTER

ทดลองอ่าน

ฟ้าลวรงค์

ราชันทะลุฟ้า

ผ่าสวรรค์ ราชันทะลุฟ้า 7

水鹏程 Shui Peng Cheng เขียน สุธาสถิต แปล

《帝王決》 Vol. 07

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © 水鹏程 (Shui Peng Cheng)

Thai edition rights under license granted by

北京天下书盟文化传媒股份有限公司

(Beijing World Shumeng Cultural Media Co., Ltd.)

Thai translation copyright © 2020 Jamsai Publishing Co., Ltd.,

Arranged through 风云时代出版股份有限公司

(Storm & Stress Publishing Co., Ltd.) & Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2640-3

ภาพประกอบ 東方月

จัดพิมพ์โดย

ENTER

สำนักพิมพ์เอ็นเทอร์บุ๊กส์

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@enter-books.com

เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 239 บาท

www

กร:ตชกนอมสยตต

หัวใจสายตาคูณ

www.greenread.com

คำนำ

เมื่อสงครามเริ่ม ไม่ว่าฝ่ายใดล้วนต้องการชัยชนะ โดยเฉพาะในสงครามครั้งใหญ่ที่กำลังจะเกิดขึ้นระหว่างทัพเยียนที่นำโดยมู่หรงเค่อ และทัพจิ้นที่นำโดยหวนเวิน ทั้งสองฝ่ายต่างใช้ทุกอย่างที่มีเพื่อห้กหาญเอาชัย เพราะความพ่ายแพ้ อาจหมายถึงการสิ้นสูญทั้งแว่นแคว้นและราชวงศ์ ทว่ายามนี้ถึงอหิมิงคือฝ่ายที่สาม เป็นทั้งผู้จุดชนวนและเป็นผู้อยู่ตรงกลางระหว่างสองแคว้น เขาย่อมมองภาพสงครามนี้ต่างออกไป ดวงตาของฮั่นอ่องผู้มีความรู้เหนือล้ำ กำลังมองเห็นอะไร และคิดจะทำอะไรกับสงครามนี้กันแน่ โปรดติดตาม!

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บู๊คส์

เกี่ยวกับนักเขียน

สุ่ยเผิงเฉิง เกิดเมื่อ ค.ศ. 1985 ขึ้นขอบนิยายกำลังภายในของท่านจินยง (กิมย้ง) อย่างที่สุด ตอนเรียนชั้นมัธยมปลายเคยลองเขียนนิยายกำลังภายในเรื่องยาว กลายเป็นเด็กหนุ่มที่เดินอยู่ระหว่างเส้นขอบของโลกแห่งความจริงและใต้เงาของบรรณพิภพ หลังจากเรียนจบจากมหาวิทยาลัยก็เริ่มเขียนผลงานลงในเว็บอ่านนิยายออนไลน์ โดยใช้ชื่อนามปากกาว่า 'สุ่ยเผิงเฉิง' และยังคงปลูกเพาะผลงานผ่านปลายปากกาอย่างไม่หยุดยั้ง

เกร็ดประวัติศาสตร์

หวังซีจื่อ (ค.ศ. 303 - 361) ชื่อรองอี้เซ้า ลิปิกรแห่งตงจิ้น (จิ้นตะวันออก) มีสมญานามว่า 'เทพอักษร' ดำรงตำแหน่งเป็นแม่ทัพกองทัพขวา ผู้คนจึงเรียกขานว่า 'แม่ทัพขวาหวัง' ได้รับการถ่ายทอดวิชาอักษรศิลป์จากอาจารย์ผู้เลื่องชื่อ คือเว่ยฮูหยินและจงเหยา

หวังซีจื่อเป็นผู้ประสบความสำเร็จและแผ่อิทธิพลอย่างใหญ่หลวงต่อประวัติศาสตร์ศิลปะการเขียนลายอักษร ได้รับความเลื่อมใสจากอนุชนรุ่นหลังมาจวบจนปัจจุบัน ผลงานที่โด่งดัง เช่น 'อาร์มภกถาหั่นถึง (หั่นถึงซีวี)' และภาพลายอักษร 'ครั้นหิมะหยุดทันกาล' ยังมักถูกหยิบยกมาเป็นต้นแบบคัดลอกเลียนอย่างโดยคนในยุคสมัยหลังอยู่เสมอ

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิตยสารเอ็นเธอร์บุ๊กส์ได้ที่

www.enter-books.com หรือ

www.facebook.com/enterbooks

บทที่ 1

ทูปหม้อข้าวจมเรือ

"ท่านจอมทัพ ด้านหลังของทัพจีนคือแม่น้ำอิงเหอ พวกเขาตั้งกระบวนทัพที่นี่ หรือคิดจะเลียนแบบอ่องจอมอหังการแห่งซีอู๋ ทูปหม้อข้าวจมเรือ*" หยางอ้าวพูดอย่างวิตกกังวล

"ฮ่าๆ หวนเวินมิใช่เซียงอวี และเซียงอวีก็มีใช้หวนเวิน ยามนี้ก็คือยามนี้ ยามนั้นก็คือยามนั้น รอดูไปเถอะ กองทัพม้าเหล็กของพวกเรา ต้าเยียนต้องสยบสมุหกลาโหมหวนผู้เย่อหยิ่งลง ณ ที่นี่ได้แน่! ฐู่จี้ แคว้นฮั่นมีการเคลื่อนไหวอันใดหรือไม่" มู่หรงเค่อกกล่าว

หวงผู้เจินตอบ "ท่านจอมทัพ แคว้นฮั่นเลี้ยงม้าลับอาวุธ ทหารสิบหมื่นล้วนเตรียมพร้อมทำศึกอยู่ตามพรมแดน ข้าได้ส่งคนไปแจ้งฉางจวินผู้ตรวจการมณฑลเหยียนโจวแล้ว หากทัพฮั่นบุกเข้ามา ให้เขาหลักเฉียง อย่าเข้าปะทะด้วยและถอนทัพออกมาให้หมด อีกอย่างตอนนี้กองกำลังราชสำนักจีนของจูเก๋อโยวประจำการอยู่ที่เมืองเฉียวจวิน

* ทูปหม้อข้าวจมเรือ เป็นสำนวน หมายถึงไปตายเอาดาบหน้า ตัดสินใจเด็ดขาดที่จะต่อสู้ให้ถึงที่สุด มีที่มาจากตอนที่เซียงอวี (เมื่อป่าอ่อง) รบกับกองทัพแคว้นฉินริมแม่น้ำจางเหอ เซียงอวีสั่งให้ทหารทูปภาชนะใส่อาหารและจมเรือของฝ่ายตนทุกลำ เพื่อเป็นกุศโลบายให้ทหารสู้ตายถวายชีวิตเพราะไม่มีทางอยู่รอดอีกแล้ว สุดท้ายทหารเซียงอวีจำนวนสองหมื่นก็เอาชนะทหารแคว้นฉินสองแสนนายได้

ยังไม่มีมีการปะทะกันระหว่างกองกำลังของแคว้นฮั่นที่ประจำการอยู่ที่
สวีโจว ทว่าทัพอื่นค่อยจ้องมองศึกครานี้ตาเป็นมัน หลังเสร็จศึกชี้ชะตา
พวกเราต้องระวังให้มาก"

มู่หรงเค่อพยภักหน้า "ฟูเหยียน ท้าพม้าเหลียนหวนสามหมื่นนาย
พร้อมแล้วใช่หรือไม่"

ฟูเหยียนตอบ "ท่านจอมทัพโปรดวางใจ ท้าพม้าเหลียนหวน
ทั้งสามหมื่นนายเตรียมพร้อมเรียบร้อยแล้ว!"

"ดี! มู่หรงเจ้เจ้ เจ้านำทัพม้าประจัญศึกโยวโจวทั้งหนึ่งหมื่นนาย
ของเจ้าไปเป็นทัพหน้า หวงฝูเจิน เจ้านำทัพม้าเหลียนหวนสามหมื่นนาย
ตามหลังไปติดๆ มู่หรงฉูย เจ้านำกองกำลังโยวหลิงสามหมื่นนาย
โจมตีปีกซ้ายทัพจิ้น มู่หรงเจียงนำทหารม้าเกราะเหล็กสามหมื่นนาย
โจมตีปีกขวา ส่วนข้าจะด้านทัพหลักของทัพจิ้นอยู่ตรงกลางเอง มู่หรงฉูย
มู่หรงเจียง ปีกทั้งสองด้านของทัพจิ้นค่อนข้างอ่อนแอ พวกเจ้าต้องทำลาย
ปีกซ้ายขวาของทัพจิ้นให้จงได้ ทันทีกปีกซ้ายขวาของพวกเขาถูกตีแตก
พวกเจ้ารีบบุกโจมตีไปทางด้านหลัง ป่วนกระบวนทัพของอีกฝ่ายต่อทันที
ไม่ต้องสนใจทัพหลักที่อยู่ตรงกลาง ขอเพียงกระบวนทัพของศัตรู
เกิดความวุ่นวาย ข้าจะนำทัพใหญ่บุกทะลุสังหารพวกข้าศึกด้วยตัวเอง
เราจะชนะศึกครั้งนี้!" มู่หรงเค่ตะโกนเสียงดัง

"ขอรับ!" แม่ทัพทั้งหลายต่างควมม้ามุ่งหน้ากลับไปบัญชาการ
กองกำลังของตนเองและปลุกเร้าทหาร

ชายวัยกลางคนอายุราวสามสิบ หนวดเคราเหลืองซีด รูปร่าง
ผอมสูง เนื้อตัวกำยำ ดวงตาโหดเหี้ยมฉายแววลับกลอกเต็มไปด้วย
เล่ห์เหลี่ยมที่อยู่ด้านหลังมู่หรงเค่ควมม้าขึ้นหน้ามาสองก้าว สองตา
จ้องมองดูสนามรบที่อยู่เบื้องหน้า "ท่านจอมทัพ แล้วข้าเล่า"

มู่หรงเค่อมองดูคนที่อยู่ด้านหลังปราดหนึ่ง อีกฝ่ายคือซุนซีหนึ่งในแปดแม่ทัพใหญ่ซึ่งมีชื่อเสียงทัดเทียมกับเขาและเพิ่งเรียกตัวมาจากปิงโจว

เห็นซุนซีสีหน้าร้อนใจมู่หรงเค่ก็หัวเราะ "วางใจเถอะ คี๊คครั้งนี้ไม่มีทางขาดผลงานของเจ้าแน่ เพียงแต่ในเวลานี้ยังไม่ถึงตาเจ้าออกโรงเท่านั้น คอยติดตามรอรับคำสั่งอยู่ข้างกายข้าก่อน!"

"ขอรับ!" ซุนซีค้อมกายตอบก่อนจะถอยกลับไปสองก้าว

"ท่านจอมทัพ พวกเราควรกลับทัพใหญ่แล้ว" หยางอ้าวพูด

"อืม กลับทัพใหญ่กัน ทันทีที่แต่รสถัญญาดัง สงครามก็จะเริ่มขึ้นเมื่อนั้น" มู่หรงเค่ชักหัวม้า ค่อยๆ ควบคุมกลับทัพใหญ่

ทหารม้าเขียนเปยเซี่ยวชาญการบุกโจมตี คนอาศัยกำลังม้ามาช่วยเสริมบารมีคน เหมาะจะทำศึกสังหารศัตรูอยู่บนดินแดนกว้างใหญ่ มู่หรงเค่เลือกใช้ที่แห่งนี้เป็นสมรภูมิตบเพราะหมายอาศัยข้อได้เปรียบของพื้นที่แสดงแสนยานุภาพของตนให้อีกฝ่ายประจักษ์ สยบการรุกคืบของทัพจิ้นด้วยม้าศึก สังหารทหารจิ้นให้ดาวดินราวกับใบไม้ร่วง หากทำได้ศึกคราวนี้ย่อมประสบผลสำเร็จด้วยดี

กลางกระบวนทัพจิ้น หวนเวินนั่งสูงอยู่บนรถลากคันหนึ่ง ขนาดของตัวรถกว้างใหญ่ มีม่านมุ้งคลุมทับไว้อีกชั้น รถลากของหวนเวินต้องใช้ม้าศึกถึงแปดตัวลากจูง แค่อล้อของมันก็สูงถึงหกช่อแล้ว บนรถมีเก้าอี้เอนอยู่ตัวหนึ่ง บนเก้าอี้เต็มไปด้วยข้าวของช่วยเพิ่มความสบาย หวนเวินนั่งกระหึ่มยิ้มเอยอยู่บนนั้น

พวกทหารบนรถหอสั่งเกิดการณ์พอเห็นทหารทัพเขียนขับเข็ญเคลื่อนไหวบ่อยครั้งก็รีบรายงานสถานการณ์ให้หวนเวินทราบ ส่วนหวนเวิน

พอได้ยินเช่นนั้นก็นั่งยิ้มน้อยๆ ตะโกนบอกกับแม่ทัพนายกองทั้งหลาย ที่รอรับคำสั่งอยู่ข้างรถ "ทุกคน! ทัพเยียนกำลังเริ่มเคลื่อนไหวนิว โอกาสสังหารศัตรูสร้างความสำเร็จความชอบมาถึงแล้ว พวกเจ้ากลับประจำที่ได้รอฟังคำสั่งอย่างเคร่งครัด ตั้งรับก่อนโจมตีที่หลัง ทัพของพวกเราส่วนใหญ่ล้วนเป็นทหารราบ เพราะฉะนั้นจึงใช้ระเบิดที่แจกจ่ายไปให้เต็มที่!"

"ขอรับ!" หลังส่งเสียงขานรับ แม่ทัพนายกองเหล่านั้นก็ทยอยควมม้าจากไป

เขียนอันกับซีเซาเย็นขนานบนถนนวินทั้งซ้ายขวาอยู่บนรถ พวกเขา ล้วนแต่เป็นกุนซือผู้เชี่ยวชาญการศึก สายตาจับจ้องอยู่ยังทัพเยียนที่ตั้งทัพดำทะมึนอยู่ไกลๆ หัวคิ้วขมวดเข้าหากันแน่น ไม่กล้าแม้แต่จะส่งเสียงอันใด

บนถนนเหมือนจะไม่อยากเคลื่อนทัพออกรบกับทัพเยียนบนทุ่งกว้าง ตรงกันข้ามกลับเลือกที่จะตั้งกระบวนทัพรอรับการโจมตีของข้าศึกแทน เขาชำเลืองดูเขียนอันกับซีเซาที่ยืนอยู่ข้างๆ ก่อนจะเอ่ยถาม "พวกเจ้าสองคนหน้านี้หัวคิ้วขมวดเยี่ยงนี้ กำลังกังวลใจอยู่ใช่หรือไม่"

เขียนอันตอบก่อน "ท่านสมุหกลาโหม กระบวนทัพทัพเยียนแลดูลับสนวนวุ่นวายไร้ระเบียบ หน้าซ้ายยังขยายออกไปไกลลิบ ไม่อาจเห็นปลายขบวน ทว่าด้วยชื่อเสียงด้านความสามารถในการบัญชาการรบของมู่หรงเค่อ ไหนเลยจะยอมให้ลูกน้องได้บังคับบัญชาที่มีข้อผิดพลาดเช่นนี้ ข้าน้อยกังวลว่าอีกฝ่ายอาจตั้งใจเผยแพร่จุดอ่อนให้พวกเราเห็น"

"ท่านสมุหกลาโหม ข้าน้อยเองก็กังวลใจเรื่องนี้เช่นกัน" ซีเซา รีบพูดขึ้น

บนถนนหัวเราะเย็นซาออกมาสามครั้งและลุกขึ้นยืน เขาชี้นิ้วไปยัง

กองกำลังที่อยู่ด้านหลัง จากนั้นก็ขึ้นไปยังทัพเยียนที่ตั้งกระบวนทัพ
ดำทะมึนอยู่ทางด้านหน้า "พวกท่านสองคนคิดมากเกินไปแล้ว ทัพของ
พวกเราตั้งกระบวนทัพอย่างเป็นระเบียบ ด้านหลังมีแม่น้ำอิงเหออันขวาง
เตรียมใช้กลศึกทูปหม้อข้าวจมนเรือโจมตีเล่นงานทัพเยียน มู่หรงเค่อ
แม้จะเป็นแม่ทัพที่มีชื่อเสียง แต่หลายวันมานี้ทัพเยียนแพ้พ่ายถอยหนี
ไม่หยุด ขวัญทหารตกต่ำ ต่อให้มู่หรงเค่อเก่งกาจสักเพียงใด หากทหาร
ของพวกเขาเกรงกลัวทัพเราแล้วจะเอากะจิตกะใจจากที่ใดมาสู้รบ
พวกท่านทั้งสองรอดูเถอะ อีกเดี๋ยวตอนทัพเยียนบุกทะลุเข้ามา รับรอง
ต้องถูกสังหารตายเป็นเบือแน่! ฮ่าๆๆ!"

"ท่านสมุหกลาโหม ปีกซ้ายขวาของทัพพวกเราอ่อนแอมีกำลังทหาร
อยู่ไม่มาก ยิ่งไปกว่านั้นเครื่องทুমหินส่วนใหญ่ล้วนอยู่ที่ปีกทั้งสองข้าง
มีผู้ย้ายกำลังพลจากทัพใหญ่สองหมื่นนายไปสนับสนุนปีกทั้งสอง..."
เซียอันกล่าว

"อันสือ เจ้าคิดมากเกินไป ปีกทั้งสองจัดวางกำลังทหารเหมาะสม
แล้ว ที่ข้าวางเครื่องทুমหินไว้ที่ปีกทั้งสองก็เพื่อรับมือกับทัพเยียน ต่อให้
ทัพเยียนบุกโจมตีปีกทั้งสองข้างสำเร็จก็ไม่อาจเคลื่อนย้ายหรือทำอันใด
เครื่องทুমหินได้ ถึงตอนนั้นทัพใหญ่ของพวกเราก็จะเสริมกำลังเข้าไป
ทันที แล้วยังมีเรื่องใดให้ต้องวิตกกังวล" หวนเวินพูดตัดบทที่เซียอัน

เซียอันแนะนำ "ท่านสมุหกลาโหม กองกำลังทหารชั้นยอดของ
พวกเราประจำตำแหน่งอยู่ที่แนวหน้าทั้งหมด ส่วนทหารที่อยู่ทางด้านหลัง
ล้วนแต่เป็นทหารใหม่ด้อยประสิทธิภาพ หนาข้ายังมีแม่น้ำอิงเหออยู่
ทางด้านหลัง หากไม่เข้าใจสถานการณ์อาจเกิดความโกลาหลขึ้นได้
ข้าน้อยเห็นว่าควรส่งแม่ทัพใหญ่สักคนหนึ่งนำกองกำลังทหารชั้นยอด
หนึ่งหมื่นนายไปดูแลสถานการณ์อยู่ที่ริมฝั่ง จะได้หลีกเลี่ยงเหตุนอกเหนือ

ความคาดหมายได้"

หวนเวินคิดอยู่ครู่หนึ่ง เขารู้สึกว่าที่เขี่ยอันกล่าววาก็มีเหตุผล จึงพูดออกมาซ้ำๆ "แม่ทัพทั้งหลายต่างถูกส่งออกไปแนวหน้าหมดแล้ว คึกใหญ่เช่นนี้เป็นโอกาสสร้างความคิดความชอบของพวกเขา...เช่นนี้ก็แล้วกัน ข้าจะมอบทหารชั้นยอดให้เจ้าหนึ่งหมื่นนาย เจ้าพาพวกเขาไปตั้งแนวป้องกันอยู่ที่ชายฝั่ง มีเจ้าอยู่ซ้ายมือสบายใจ"

เขี่ยอันพยักหน้าตอบ "ข้าน้อยรับบัญชา!"

พูดจบเขี่ยอันก็ลงจากรถของหวนเวินขึ้นไปนั่งอยู่บนหลังม้าคึกนำกองกำลังทหารชั้นยอดหนึ่งหมื่นนายไปที่แนวหลัง เขาควมม้าไปพลางคิด ท่านสมุหกลาโमतะนงตนมากขึ้นทุกที หากยังเป็นเช่นนี้ต่อไป ไม่แคล้วหายนะคงได้มาเยือนทัพจิ้นแน่ เห็นอยู่ว่าผู้ทรงเคอกำลังใช้แผนแสร้งทำเป็นแพ้ แต่ท่านสมุหกลาโหมกลับดูไม่ออกศึกครั้งนี้ผลลัพธ์เป็นเช่นไรไม่ต้องพูดก็รู้ได้แล้ว หากยังอยู่แนวหน้าชีวิตข้าคงไม่แคล้วตกอยู่ในอันตราย หวนเวินกุมอำนาจราชสำนักไม่เห็นโอรสสวรรค์อยู่ในสายตา หากเป็นเช่นนี้ต่อไปย่อมมีสักวันที่เขาจะปลดองค์จักรพรรดิตั้งตัวเองขึ้นเป็นใหญ่ ข้าอุตสาห์เสนอความคิดเห็น แต่เขากลับไม่ยินดีรับฟัง ช่างเถอะๆ คอยเฝ้าระวังแนวหลังไว้ให้ดีก็แล้วกัน หากทัพหน้าแพ้พ่าย อย่างน้อยจะได้ยังพอเหลือความหวังให้กับราชสำนักจิ้นอยู่บ้าง ไม่เสียหายหมดทั้งกองทัพ

หลังควมม้านำทหารเหล่านั้นไปได้ประมาณสิบกว่าห่ี เขี่ยอันก็มาถึงริมฝั่ง ทันทีที่ไปถึงก็ได้สั่งกำลังพลให้รีบข้ามแม่น้ำอิงเหนือเตรียมกองเรือสนับสนุนไว้ที่ชายฝั่งทางทิศใต้ ป้องกันเรื่องนอกเหนือความคาดหมาย

ดวงอาทิตย์ลอยตัวสูงขึ้นทีละน้อย มันแดงฉานไม่ต่างจากลูกไฟ

ขนาดยักษ์ แสงตะวันเจิดจ้าอาบพวงนารกร้างให้กลับกลายเป็นเต็มเปี่ยมไปด้วยชีวิตชีวา บนพวงกว้างแห่งนี้ไม่มีพืชไร่อันใด ไม่มีต้นไม้ขึ้นเป็นผืนป่า ต้นหญ้าวัชพืชหรือก็มีเพียงบางตา ไม่ต่างกับเส้นผมกรอบเหลืองของชายชรา

สายลมพัดยอหญ้าเกิดเป็นเสียงดังซู่ซ่า เสมือนหนึ่งเสียงสัตว์ยักษ์คำรามขรอนประหวั่น ครั้นทอดตามองดูจะเห็นต้นไม้กระจัดกระจายกันอยู่ไกลๆ รวากับสตรีวิปลาสผมเผ้ายุ่งเหยิงที่ถูกทอดทิ้ง ผืนดินสูงๆ ต่ำๆ รวากับระลอกคลื่นซัดหาฝั่ง

เที่ยงตรง ภายใต้แสงตะวันร้อนแรง ในที่สุดทัพใหญ่ของทั้งสองฝ่ายก็เตรียมการอยู่นานแล้วก็เริ่มแสดงแสนยานุภาพ

แม่ทัพหน่วยจู่โจมของทัพเยียนทั้งน้อยใหญ่ต่างใช้ธงและตราสัญลักษณ์ของตนเองระดมโยกย้ายกำลังพล ภายใต้การนำของมือธงแต่ละคน ทหารม้าที่อยู่ในสนามรบต่างขยับขึ้นหน้า แรกๆ ก็เพียงควมม้าวิ่งเหาะๆ แต่ทันทีที่กองกำลังเริ่มขยายตัวออกไป พวกเขา ก็ร้องตะโกนขึ้นพร้อมกัน พุ่งทะยานออกไปข้างหน้ารวดเร็ว

บนสมรภูมিরบกว้างเกือบสิบหลี่ มู่หรงเจิ้งนำทัพม้าประจัญศึกโยวโจวหนึ่งหมื่นนายพุ่งเข้าใส่ทัพจิ้นรากับพายุโถมกระหน่ำ ไม่ต่างกับธนูคมกริบ เสียงร้องตะโกนเสียงเกือกม้าดังสนั่นหวั่นไหว เพียงชั่วพริบตา พวงหญ้ากว้างก็เต็มไปด้วยฝุ่นควันหนาทึบพุ่งกระจายไปทั่วแผ่นดินฟ้า

สมุหกลาโหมหวนวินใช้ความสงบสยบความเคลื่อนไหว เขากับเหล่าขุนศึกคนสนิทขึ้นไปอยู่บนรถหอสั่งเหตุการณ์ก่อนนานแล้วเพื่อคอยจับตาดูการเคลื่อนไหวของทัพใหญ่แคว้นเยียน บนรถหอสั่งเหตุการณ์แต่ละคันที่อยู่ภายในกระบวนทัพรูปสี่เหลี่ยมต่างมีแม่ทัพยืนรอรับคำสั่งจากเขา

ทันทีที่ทัพม้าที่อยู่แนวหน้าของแคว้นเยียนเคลื่อนไหว หวนเงิน ก็ยกมือขวาชี้ขึ้นช้าๆ ทหารนายหนึ่งยกธงสามเหลี่ยมสีส้มขึ้น ยืนมัน ออกนอกรถหอสั่งเหตุการณ์อย่างรวดเร็ว รถหอสั่งเหตุการณ์คันอื่นๆ ที่อยู่ภายในกระบวนทัพวุปสี่เหลี่ยมต่างยืนธงสามเหลี่ยมสีส้มออกมา หลังจากนั้นเสียงแตรสัญญาณจากแต่ละกระบวนทัพก็ดังขึ้น แม่ทัพ นายกองทุกระดับชั้นกับบรรดาทหารชั้นผู้น้อยต่างพากันชกดาบชกกระบี่ ปลดธนูบงไหล่ลงมาถือไว้ พร้อมทำสงคราม

เครื่องฟุ่มหिनเครื่องแล้วเครื่องเล่าถูกตั้งขึ้น แท่นยิงหน้าไม้ยักษ์ ถูกดันออกมาไม่ขาดสาย กระบวนทัพต่างๆ ที่อยู่ทางด้านหน้าต่างหัน ปรับทิศทาง เตรียมรับมือทหารม้าทัพเยียนที่กำลังบุกทะลุเข้ามา แต่ถึงอย่างนั้นกระบวนทัพด้านหน้าที่กำลังเผชิญหน้ากับทหารทัพเยียน ก็ยังคงรวมตัวกันเสมือนหนึ่งกำแพงดำทะมึนแน่นหนา

ทหารม้าทัพเยียนแผดเสียงคำรามพุ่งทะยานขึ้นหน้าอย่างคลุ้มคลั่ง กระบวนทัพทหารจีนไม่มีการตอบโต้ ขณะที่กองหน้าทหารม้าทัพเยียน อยู่ห่างจากกระบวนทัพทหารจีนได้ประมาณเจ็ดแปดร้อยก้าว ธงสี บนรถหอสั่งเหตุการณ์ที่อยู่ภายในกระบวนทัพทหารราชสำนักจีน ก็เกิดการเปลี่ยนแปลง เสียงกลองศึกดัง 'ติ๊งๆ' ขึ้นอย่างรวดเร็ว แท่นหน้าไม้ยักษ์จำนวนหลายร้อยแท่นเริ่มทำการปล่อยลูกศร ลูกศร ขนาดใหญ่พุ่งแหวกอากาศดังแสบแก้วหูเข้าใส่ทหารม้าทัพเยียนที่อยู่กัน อย่างหนาแน่นทันที

อาวุธยิงระยะไกลชนิดนี้มีอำนาจพขว่นประหวั่น ทำให้ทหารม้า ทัพเยียนเสียหายอย่างหนักหน่วง พลธนูทัพเยียนแม้จะมีกำลังกาย ฆ่าอัศจรรย์ ยิ่งธนูจากบนหลังม้าได้ไกลเกินร้อยก้าวโดยที่พลึงทำลายล้าง ไม่ตก แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่อาจเทียบกับแท่นยิงหน้าไม้ขนาดใหญ่พวกนั้น

ได้ หากพิจารณาจากพลังทำลายล้างของอาวุธแล้ว ทหารม้าทัพเยียน
นับว่าเป็นรองอยู่ขุมหนึ่ง

ทว่าแม้จะต้องเผชิญหน้ากับลูกศรที่พุ่งตรงเข้าไปใส่ราวกับสายฝน
มู่หรงเจ็งกับทหารได้บังคับบัญชาก็ไม่แม้แต่จะถอยหนี พวกเขายังคง
ควมม้าบุกขึ้นหน้าอย่างบ้าคลั่ง ท่ามกลางเสียงร้องนำเวทนา ทหารม้า
นับร้อยนับพันล้มลงกับพื้นกลุ่มแล้วกลุ่มเล่า บ้างก็ถูกยิงทะลุทั้งคนทั้งม้า
บ้างก็ถูกม้าที่ถูกลูกศรปักทะลุสะบัดร่วงหล่น เลือดสดๆ สาดกระจาย
ไม่ต่างกับฝนเลือด ม้าล้มคนหงาย ชวนสังเวชเป็นที่สุด

แม้แทนยิงหน้าไม้จะมีอำนาจรุนแรง แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังมี
จุดอ่อน เพราะมันต้องการคนจำนวนมากควบคุม จึงส่งผลกระทบต่อ
ความเร็วและความถี่ในการยิง นอกจากนี้ถึงมันจะปรับองศาการยิงได้
ทว่ายิ่งเป้าหมายเคลื่อนใกล้เข้ามามาก ประสิทธิภาพก็ยิ่งลดลง เกิด
จุดบอดมากขึ้นเรื่อยๆ ตอนนี้ทหารม้าไม่กลัวตายของแคว้นเยียนควมม้า
ทะลุผ่านเขตแดนแห่งความตายเข้าหากระบวนทัพของทหารทัพจิ้น
ได้มากขึ้นทุกที

ทหารม้าประจัญศึกโยวโจวหนึ่งหมื่นนายเหลือไม่ถึงสองพันแล้ว
ไหล่ของมู่หรงเจ็งแม้จะต้องลูกศรเข้าดอกหนึ่ง แต่ก็ไม่ได้ถอยหนี
ตรงกันข้ามกลับยังควมม้ายังธนูเข้าไปใส่ทหารจิ้นไม่หยุด

ขณะที่ทหารม้าประจัญศึกโยวโจวเริ่มลดน้อยลง กองกำลัง
ที่แข็งแกร่งอีกกลุ่มที่อยู่ทางข้างหลังมู่หรงเจ็งก็ค่อยๆ เคลื่อนตรงเข้ามา
อย่างเป็นระเบียบ ม้าศึกสามร้อยตัวเชื่อมอยู่ด้วยกันเป็นแถวเดียว
ทหารม้าแต่ละนายต่างห่อหุ้มร่างกายอยู่ภายใต้ชุดเกราะหนาหนัก
ภายใต้การนำของหวงฝูเจิน ทัพม้าเหยียนหวนเคลื่อนตามหลังมู่หรงเจ็ง
อยู่ไม่ห่าง

ทหารกองกำลังโยวหลังสามหมื่นนายภายใต้การนำของมู่หรงเจิน ถือห่อระเบิดทรงสี่เหลี่ยมไว้ใต้มือ ทุกคนต่างใส่หน้ากาก สวมเสื้อผ้าสีดำ เหน็บดาบโค้งไว้ข้างเอว ที่อยู่ในมืออีกข้างคือแท่งจุดไฟ คอยเดินตาม ทักษะที่เปลี่ยนทวนอยู่ทางด้านหลังติดๆ

ขณะที่ทหารม้าทัพเยียนสูญเสียกำลังพลไปเกือบแปดพันนาย มู่หรงจู่ย มู่หรงเจียงต่างก็นำทหารม้าสามหมื่นบุกตะลุยเข้าไปใส่ปีกซ้ายขวา ทั้งสองด้านของทัพจิ้น พื้นดินทั่วบริเวณที่เกือบม้าย่ำผ่านก็สั่นสะเทือน เลื่อนลิ้น พาให้ทหารจิ้นบางนายที่ไม่เคยเจอเหตุการณ์เช่นนี้มาก่อนนึกหวาดหวั่นอยู่บ้าง

ครั้นทหารม้าทัพเยียนภายใต้การนำของมู่หรงเจ็งแหวกฝ่า แนวลูกศรฟัน พวกเขา ก็บุกตะลุยต่อทันที เมื่อมาถึงจุดที่อยู่ห่างจาก กระบวนทัพทหารจิ้นเพียงสามสี่ร้อยก้าว ธงบนรถหอสั่งเหตุการณ์ของ ทัพจิ้นก็เปลี่ยนแปลงรูปแบบอีกครั้ง เครื่องทุ่มหินสูงใหญ่เริ่มเคลื่อนไหว

เครื่องทุ่มหินในสมัยนั้นนับเป็นเครื่องมือทรงประสิทธิภาพ ของกองทัพ ใช้ได้ทั้งโจมตีและป้องกัน มันมีลักษณะคล้ายกรอบประตู สูงตระหง่าน เวลาใช้พวกเขาจะบรรจุหินหนักสับกว่าซึ่งลงไปในถุงหนัง ก่อนจะออกแรงกระตุกเชือกเต็มกำลัง เพราะเชือกถูกผูกติดกับยอดคาน คานจึงกระดกติดหินไปทางด้านหน้า ขว้างหินออกไปได้ไกลประมาณ สามร้อยก้าว ตามหลักคานงัดในวิชาฟิสิกส์ยุคปัจจุบัน

ทว่าที่ทหารจิ้นใส่ไว้ในถุงหนังกลับไม่ใช่ก้อนหิน หากแต่เป็นระเบิด ที่สายชนวนถูกจุดไว้ก่อนแล้ว ระเบิดพวกนั้นถูกขว้างออกไปราวกับ ห่าฝนหล่นร่วงใส่ทหารม้าทัพเยียนจ้งๆ ทหารม้าทัพเยียนบ้างก็ล้มลงไปนอนร้องระงมเจ็บปวด บ้างก็เนื้อตัวแหลกเหลวอยู่กับพื้น

มู่หรงเจ็งโยนธนูในมือทิ้งเปลี่ยนมาใช้ทวนยาว ครั้นเห็นทหารม้า

ประจัญศึกโยวโจวหนึ่งหมื่นนายเหลือเพียงห้าร้อยกว่า ใจเขาก็แทบ
ทนไม่ไหว ทหารม้าเหล่านี้พ่อของเขามุ่งหวังจวินใช้เวลาฝึกฝนอยู่นานนับปี
นี่ไม่ถึงว่าสุดท้ายแค่การรบครั้งนี้ครั้งเดียวก็ทำเอาทุกอย่างสูญสิ้น
ไม่มีเหลือ

มุ่งหวังเจิ้งและทหารใต้บังคับบัญชาไม่สนใจยึดต่อความเป็น
ความตายนานแล้ว ทักษะประจัญศึกมีไว้เพื่อบุกโจมตีสังหารศัตรู
ที่มุ่งหวังแค่ให้มุ่งหวังเจิ้งนำทัพอยู่น้ำสุดกก็เพื่อปกป้องคุ้มกันทัพม้า
เหลียนหวนสามหมื่นที่อยู่ทางด้านหลัง สำหรับมุ่งหวังเค่อแล้ว แม้ต้อง
สูญเสียทหารม้าจู่โจมหนึ่งหมื่นนาย แต่หากทัพม้าเหลียนหวนบดขยี้
ทัพจิ้นให้พังพินาศหมดสิ้นได้ก็นับเป็นการแลกเปลี่ยนที่คุ้มค่ายิ่ง

มุ่งหวังเจิ้งถือทวนยาวไว้ในมือและปัดระเบิดห่อหนึ่งที่ลอยตรงเข้ามา
ห่อระเบิดนั้นกระเด็นไปทางด้านหลังของเขา ทำเอาทหารม้าสับสนกว่านาย
ที่ตามมาถูกระเบิดตายทั้งคนทั้งม้า ในเวลานี้เขาไม่มีเวลานึกใคร่ครวญ
ไตร่ตรองแล้วว่าทัพจิ้นไปเอาระเบิดมากมายมาจากที่ใด มีเพียงทุ้มชีวิต
บุกตะลุยสังหารศัตรูเข้าไปก่อนเท่านั้น ส่วนเรื่องอื่นไว้ค่อยว่ากันอีกที

"ซ่า!" มุ่งหวังเจิ้งร้องตะโกนออกมาเป็นภาษาเซียนเปยด้วยเสียงแรง
เอือกสุดท้ายที่มี นำกองกำลังทหารม้าสองสามร้อยนายบุกตะลุยใส่ทัพจิ้น
หลังตะลุมบอนกันอยู่ครู่หนึ่งทหารม้าประจัญศึกทั้งหมดก็ถูกทหารจิ้น
ที่ตั้งรับกันอยู่อย่างแน่นหนาสังหารสิ้น มุ่งหวังเจิ้งถูกทหารนายหนึ่ง
ตัดหัวขาดกระเด็น

มุ่งหวังเค่อ หยางอ้าว ชุนซี และแม่ทัพนายกองคนอื่น ๆ
ที่ยืนสังเกตการณ์อยู่บนสันเขาต่างตกตะลึงกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้น
ความสามารถในการรบของทัพจิ้นเทียบกับเมื่อก่อนแล้วเหนือชั้นกว่าเดิม
หลายเท่าตัว และเพราะก่อนหน้านี้พวกเขาไม่เคยได้รับการบอกเล่า

เกี่ยวกับอาวุธทรงประสิทธิภาพพวกนั้น ยามนี้จึงต่างตกตะลึงเหงื่อเย็น
โซมกาย

"ท่านจอมทัพ มู่หรงเจิ้ง... กองกำลังของมู่หรงเจิ้งเหมือนจะ
ถูกสังหารหมดสิ้นแล้ว" หยางอ้าวพูดเสียงแผ่ว

มู่หรงเค่อหน้านิ้วคิ้วขมวด เขาปลดหน้ากากลง น้ำตาคลอเบ้า
มองดูสนามรบที่ระเบิดดังตูมตามไม่หยุดกับทหารเยียนที่บาดเจ็บล้มตาย
ไม่สิ้น ในใจเจ็บปวดเกินพรรณนา

ทว่าไม่นานมู่หรงเค่อก็ปาดเช็ดน้ำตาสวมหน้ากากกลับคืน
ใช้โฉมหน้าดุตันแทนอีกคราว เขาพูดอย่างเคียดแค้นชิงชัง "ตั้งอี่หมิง
มอระเบิดมากมายเช่นนั้นให้ทัพจิ้น เสร็จศึกคราวนี้ข้าไม่มีวันปล่อยเขา
แน่!"

ชั่วจิตใจเดียว มู่หรงฉุย มู่หรงเจียง หวงฝู่เจินก็พร้อมใจนำกองกำลัง
ทั้งสามบุกโจมตีเข้าพร้อมกัน พวกเขาบุกโจมตีทัพจิ้นอย่างห้าวหาญ
ทหารทัพจิ้นที่อยู่แนวหน้าถูกสังหารหมดสิ้นไปตามจิ้งหะอย่างก้าวของ
ม้าศึก

แค่ชั่วพริบตาทหารม้าทัพเยียนทั้งสองฟากก็ทำลายเครื่องทุ่มหิน
ของทัพจิ้นพัง ยับยั้งมิให้ทัพจิ้นใช้ระเบิดเล่นงานพวกตนได้อีก กองกำลัง
โยวหลังของมู่หรงเจินเริ่มลงมือตีได้ แยกย้ายกันออกไปเสริมกำลังให้
ทัพม้าเหยียนนวนที่มีไม่มากพอ โดยขว้างระเบิดในมือเข้าใส่ทหารทัพจิ้น

เสียงร้องโหยหวน เสียงตะคอกคำรามของทหารจิ้นถูกทัพม้า
แคว้นเยียนที่อยู่ใกล้ๆ กลบมิด ท่าทางองอาจห้าวหาญของทหารเยียน
เหล่านั้นทำทหารจิ้นหวาดหวั่นขวัญผวา

สงครามเริ่มต้นได้ไม่ทันถึงครึ่งชั่วยาม ทั้งสองฝ่ายก็ล้มตายกันไป

นับหมื่น เลือดท่วมแนวหน้าเป็นลำธาร ร่างไร้วิญญาณกองกันสูง
 เทียมภูเขา ผืนดินสีเหลืองถูกย้อมจนแดงฉานระคนไปด้วยกลิ่นคาวเลือด
 รุนแรง กลิ่นอายแห่งความตายถูกสายลมพัดพามาถึงยังแนวหลังของ
 ทั้งสองฝ่าย

ถึงอึ้งมิง เถาเป่า ชุนหู่อยู่กลางกระบวนทัพทหารจีน กองกำลัง
 แข็งแกร่งที่เสียชีวิตจากจิงโจวนี้ถูกจัดวางไว้ทางด้านหลังของทัพหลัก
 ที่หวนเวียนอยู่ เสียงอาวุธต้องกระทบเข้าหากัน เสียงตะโกนร่ำรวมถึง
 เสียงระเบิดที่เกิดขึ้นบนแนวหน้าแล่นลึกเข้าไปในหูของทหารจากจิงโจว
 เหล่านั้นถ้วนทั่วทุกคน กลิ่นดินระเบิดอบอวลอยู่ทั่วทั้งสนามรบระคน
 อยู่กับกลิ่นคาวเลือดสุดทันทน

"บัดชบ นี่ไม่ถึงว่าพวกเสียนเปยจะร้ายกาจเช่นนี้ เพียงไม่นาน
 ก็ทำลายแนวป้องกันแรกได้แล้ว! ท่านสมุหกลาโหมควรจัดวางพวกเราไว้
 หน้าสุดถึงจะถูก ทหารกึ่งแม่ทัพบุพวกนั้นรับรองไม่ใช่คู่ต่อสู้ของเรา"

ต่งเจิ้งมือถือทวน มีกระบี่ยาวเหน็บอยู่บนเอว เขามองดูสมมุขมิรบ
 เบื้องหน้า พุดจาไม่ยี่หระ

"หุบปาก! ห้ามพุดเหลวไหล!" นายกองทัพจิ้นนายหนึ่งได้ยินเสียง
 ตะโกนของต่งเจิ้งก็รีบหันหน้ากลับมาตวาดใส่

ต่งเจิ้งเบ้าปาก พอนายกองทัพจิ้นนายนั้นหันหน้ากลับไป เขาก็
 มองค้อนอีกฝ่าย ถ่มน้ำลายรดพื้นคราหนึ่งก่อนพึมพำว่า "เก่งเกินอันใด
 ฆ่าศัตรูได้ไม่มากเท่าข้าด้วยซ้ำ ถ้าไม่ใช่เพราะอาศัยบารมีลุงตัวเองแล้ว
 ละก็ คนอย่างเจ้ามีหรือจะมีปัญญาเป็นนายกองคุมกำลังทหารพันนาย
 ได้"

"พี่ต่งเจิ้ง ท่านก็เบาเสียงหน่อยเถอะ หากนายกองได้ยินเข้ารับรอง
 ไม่มีทางเก็บท่านไว้แน่!" ต่งจู่รีบเตือน

ถึงอึ้งหิมิงได้ยินเช่นนั้นเข้าก็หันหน้ากลับมาดู พอเห็นต่งเจิง บั้นหน้าไม่แยแส หน้าซำยังแฉ่งไว้ซึ่งท่าที่คึกคะนอง เขาก็ถามขึ้น "ครั้งที่แล้วเจ้าสังหารศัตรูไม่ได้รับการปูนบำเหน็จรางวัลหรือ"

"บำเหน็จรางวัล? ของพวกนั้นเขาให้กันก็แต่พวกขุนนางปัญญาชน บัดชบเท่านั้น พวกเราฐานะต่ำต้อย ต่อให้ทำความดีความชอบอย่างมาก ก็ได้แค่สุราชั้นดีกาหนึ่ง ไม่ได้เลื่อนตำแหน่งอันใดเสียหน่อย...หรือว่า เจ้าไม่รู้กฎระเบียบในกองทัพ"

ต่งเจิงมองถึงอึ้งหิมิงด้วยแววตาเคลือบแคลงสงสัย รู้สึกเหมือนไม่เคยเห็นหน้าเขามาก่อน

ถึงอึ้งหิมิงแอบสะดุ้ง แต่กระนั้นก็ยังคงบั้นหน้ายิ้มแย้มพลางใช้มือขวาโอบไหล่ต่งเจิงไว้ "เหตุใดข้าจะไม่รู้ ก็แค่เห็นเจ้ากระหิ้วยกระหือหรือมาก เลยคิดว่าไม่แน่วันนี้เจ้าอาจสร้างคุณูปการใหญ่หลวงได้ เลยอยากขอแบ่งสุราเจ้าดื่มบ้างก็แค่นั้นเอง"

ต่งเจิงพูดอย่างใจกว้าง "วางใจได้ ครั้งที่แล้วข้าฆ่าคนไปสามคน ครั้งนี้ข้าจะฆ่าให้ได้สักห้าคน...ไม่! ต้องสิบคน! จะได้สุรามาดื่มเพิ่มมากขึ้นอีกหน่อย ถึงตอนนั้นพวกเราจะได้ดื่มกันให้สบายใจ"

"พวกเจ้าเบาเสียงหน่อย พี่ต่งเจิงก็เหมือนกัน พวกขุนนางบรรดาศักดิ์ที่พวกท่านพูดถึงเดินมาโน่นแล้ว เงียบ" ครั้นได้ยินเสียงฝีเท้ามาดังขึ้นจากทางด้านหลัง ต่งอู๋ก็รีบพูดปรามขึ้นทันที

เสียงเกือกม้าก้องดัง ทว่าคนที่มามีไซคนผู้เดียว แต่เป็นสองคน ถึงอึ้งหิมิงเห็นเชี่ยอันควมม้าผ่านเขาไป ที่อยู่ตรงกันข้ามกับเชี่ยอันที่กำลังควมม้าตรงเข้ามาคือชายท่าทางเหมือนแม่ทัพผู้องอาจคนหนึ่ง

เชี่ยอันหยุดอยู่ห่างจากถึงอึ้งหิมิงไปไม่ถึงสี่ชื้อ ทันทึที่เจอกับแม่ทัพนายนั้น ดวงตาของเชี่ยอันก็เป็นประกาย เขากวาดตามองไปรอบๆ

ถึงอึ้งหมิงนี่กลัวเลยอันจะสังเกตเห็นตนเองเข้าจึงก้มหน้าลงเล็กน้อย

เชี้ยอันกระซิบเสียงที่เต็มไปด้วยเสน่ห์ดึงดูดลงข้างหูอีกฝ่าย
"พี่ใหญ่ ทุกอย่างเตรียมพร้อมแล้วใช่หรือไม่"

คนที่ถูกเชี้ยอันเรียกขานว่าพี่ใหญ่แท้ก็คือเชี้ยซ่งแม่ทัพเจิ้นตง (สยบบูรพา) อายุสี่สิบเศษ ร่างกายกำยำล่ำสัน นัยน์ตาคมกริบ หลังกวาดตามองไปรอบๆ คราหนึ่ง เขาก็พูดเสียงแผ่ว "วางใจได้ ข้าเตรียมการทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว"

เชี้ยอันพูดอย่างพึงพอใจ "พี่ใหญ่ พวกเราตระกูลเชี้ยจะหยัดยืนขึ้นได้หรือไม่ก็ขึ้นอยู่กับครานี้แล้ว หวนเวินเยอหึงทะนงตน แม้แต่โอรสสวรรค์ก็ไม่เห็นอยู่ในสายตา อีกทั้งยังไม่ใส่ใจคำแนะนำจากน้าพี่ใหญ่ตกอยู่ในสถานการณ์เช่นนี้...ในเมื่อชนะแพ้ถูกกำหนดแน่ชัดแล้ว พวกเราก็ไม่อาจหวังอันใดได้อีก ทหารจากจิงโจวเหล่านี้ล้วนแต่ต้องอาจห้าวหาญหน้าซำยังอยู่ภายใต้การบังคับบัญชาของพี่ใหญ่ พวกเราตระกูลเชี้ยอดทนมานาน ได้เวลาที่พวกเราจะออกโรงกอบกู้สถานการณ์เลวร้ายเสียที่ไม่รู้ว่าทางพี่รองเตรียมการไปเท่าใดแล้ว"

"วางใจ ทุกอย่างเตรียมพร้อมสิ้นแล้ว หากเป็นอย่างที่เจ้าว่า ข้ากับเชี้ยอ้อยอมต้องช่วยคิดหาทางหนีทีไล่ให้ตระกูลเชี้ยของเรา" เชี้ยซ่งกล่าว

เชี้ยอันประสานมือค้อมค่านับเชี้ยซ่งก่อนจะพูดขึ้นซ้ำๆ "พี่ใหญ่อขนาดตของตระกูลเชี้ยขึ้นอยู่กับท่านแล้ว"

เชี้ยซ่งพยักหน้าหนักแน่น เขากวาดตามองไปรอบๆ อีกครั้ง ครั้นเห็นทหารทุกคนกระจัดกระเจงอยู่ในระเบียบวินัยไม่วุ่นวาย เขาก็หันไปบอกกับเชี้ยอัน "อันสี่อ เจ้ากลับไปที่ริมฝั่งแม่น้ำอิงเหอเตรียมเรือไว้ให้พร้อม"

เขี่ยอันรับคำ หันหัวมำมุงหน้าตรงกลับไปยังแนวหลังของทัพใหญ่ พอเห็นเขี่ยอันจากไป เขี่ยซังก็มองดูสมรภูมิลบเบี่ยงหน้า พอเห็นทหารม้าทัพเยียนกำลังเคลื่อนเข้ามาใกล้ ห่างจากทัพหลักของหวนวินไปไม่ถึงห้าหลี่ เขาก็ตะโกนบอกกับทหารที่อยู่รอบๆ "เด็กๆ ทั้งหลาย! พวกเจ้าล้วนแต่เป็นคนที่ซำคัดเลือกมาเองกับมือ เป็นกองกำลังที่ห้าวหาญที่สุดของต้าจิ้น ในหมู่พวกเจ้าบ้างก็มีบิดา มีบุตร มีพี่น้อง อนาคตของต้าจิ้นต้องฝากไว้กับพวกเจ้าแล้ว อีกสักครู่พวกเจ้าทั้งหมดจงรอฟังคำสั่งข้าผู้ใดขัดขึ้น ประหาร!"

"ขอรับ!" ทหารทุกนายต่างตอบขึ้นเป็นเสียงเดียว

ไต้ยิ่นเซ่นั้น เขี่ยซังก็ความมำขึ้นหน้าจากไปทันทีคล้ายมีแผนการบางอย่าง

ทหารเหล่านี้ล้วนเป็นกองกำลังประจำตระกูลของเขี่ยซัง แม้จะมีจำนวนเพียงสองหมื่น แต่ก็เป็นกองกำลังที่ห้าวหาญที่สุดของต้าจิ้น เขี่ยซังรักษาการณ์อยู่ที่จิงโจวนานปี เลี้ยงม้าดัลบอาวุธสิบกว่าปี ไม่ว่าจะด้านวินยทหารหรือด้านแสนยานุภาพล้วนเหนือกว่าทัพอื่นๆ ของราชสำนักจิ้น

ถึงอั้งมิงไต้ยิ่นคำพูดระหว่างเขี่ยอันกับเขี่ยซังเข้าโดยบังเอิญ พี่น้องตระกูลเขี่ยเหมือนจะมีแผนการลับบางอย่างอยู่แต่แรก เขาบอกกับตัวเอง หวนวินกำเริบเสิบสานวางอำนาจบาตรใหญ่ กุมอำนาจราชสำนักทั้งหมดไว้เพียงลำพัง อีกทั้งยังให้คนสกุลหวนรับตำแหน่งสำคัญตามอำเภอใจ คนในตระกูลอื่นๆ ย่อมขุนเคื่อง มู่หรงเค่อล่อศัตรูให้ถล่ำถักต่อให้หวนวินถูกชัยชนะทำหูหนวกตาบอด แต่ปัญญาชนมันสมองของเขาพวกนั้นล้วนแต่ฉลาดหลักแหลม แล้วเป็นไปได้อย่างไรที่ไม่มีแม่ไม้แต่คนเดียวที่อ่านแผนการนี้ออก หรือว่า...หรือว่าพวกเขา ก็เหมือนกับเขี่ยอัน

ผิวเผินเหมือนนอบน้อมนับถือ แต่ความจริงกลับนึกไม่พอใจหวนเวิน อยู่แต่แรก หมายถึงใช้โอกาสนี้เล่นงาน

ถึงอึ้งหิมยังคิดก็ยิ่งรู้สึกว่่าเซียอันผู้นี้เป็นคนรับมือได้ยากยิ่ง อดทน อยู่ได้อุ้งมือของหวนเวินอยู่เป็นนานโดยไม่มีผู้ใดล่วงรู้ถึงแผนคิดไม่เชื่อ การกระทำเช่นนี้ไม่ใช่เรื่องที่คนธรรมดาจะทำได้

ดูท่าสงครามคราวนี้ใครแพ้ใครชนะคงถูกกำหนดไว้แล้ว หวนเวิน สูญเสียปัจจัยที่จะทำให้ได้ชัยชนะไปสิ้น ทันทที่ที่ทัพจิ้นแพ้พ่าย ขุนนาง ตระกูลต่างๆ ในราชสำนักจิ้นก็จะแสดงตัวออกมา ถึงตอนนั้นราชสำนักจิ้น ไม่แคล้วคงได้แตกเป็นเสี่ยงๆ...เราต้องคิดเตรียมทางหนีทีไล่ไว้ก่อน หาก เห็นคนตกบ่อท่วมหิน* ร่วมมือกับแคว้นเยียนโจมตีราชสำนักจิ้น กลัวก็แต่ พอเสร็จศึกคราวนี้ราชสำนักจิ้นจะล่มสลายหมดสิ้น ถึงตอนนั้นแคว้นฮั่น ก็จะถูกกลายเป็นหนามยอกอกของแคว้นเยียน เทียบกับแคว้นเยียนแล้ว กำลังของเราในเวลานี้ยังด้อยอยู่กว่ามาก เพราะฉะนั้นเราจะเลือกทำลาย ตัวเองเช่นนี้ไม่ได้ งานนี้ควรทำยังไงดี...

ถึงอึ้งหิมงุ่นวายใจเป็นที่สุด เขาจำเป็นต้องหาทางออกที่เหมาะสม ให้ตนเอง

เสียงระเบิดตูมตามดังชัดมากขึ้นทุกที ควันระเบิดลอยใกล้ทัพหลัก ที่หวนเวินอยู่เข้ามาทีละน้อย หวงฝูเจินนำทัพม้าเหลียนหวนรุกคืบโจมตีใส่ ทหารราชสำนักจิ้นครั้งแล้วครั้งเล่า มู่หรงชุย มู่หรงเฉียงแม้จะโจมตี ปีกซ้ายขวาทัพจิ้นแตกเป็นเสี่ยงๆ เรียบร้อย แต่กลับเสียงไม่ยอมปะทะกับ กองหนุนที่หวนเวินส่งมา ทว่าทำตัวคล้ายมีดแหลมคมสองด้าม ปักตรึง อยู่ที่นั่น มุ่งหน้าโจมตีไปทางด้านหลัง ทำเอาบรรดาทหารที่อยู่บริเวณ

* เห็นคนตกบ่อท่วมหิน เป็นสำนวน หมายถึงเห็นคนเดือดร้อนแล้วไม่ช่วย ยังซ้ำเติมให้หนักหนาสาหัส กว่าเดิม

ปีกทั้งสองข้างต่างพากันร่ำไห้ตะโกนหาพ่อเรียกแม่กันดังลั่น

การเปลี่ยนแปลงบนสนามรบยังคงดำเนินต่อไป หัวสมองของ
ถึงอึ้งหึงเฝ้าครุ่นคิดไม่หยุด สงครามแย่งชิงความเป็นใหญ่สมัยสามก๊ก
เน้นไปที่เรื่องของการพิจารณาผลได้ผลเสีย ยามนี้ก็เหมือนศึกผาแดง
เราก็ไม่ต่างกับหลิวเป่ย์ หากร่วมมือกับทัพเยียนก่าจัดราชสำนักจิ้น
สุดท้ายเราก็ไม่แคล้วถูกทัพเยียนก่าจัดด้วยเช่นเดียวกัน ทางออก
คงมีอยู่ทางเดียวเท่านั้นคืออาศัยจังหวะตอนทัพเยียนเคลื่อนทัพลงได้
สร้างความวุ่นวายที่แนวหลัง เปิดโอกาสให้ราชสำนักจิ้นได้พักหายใจ
ถึงตอนนั้นราชสำนักจิ้นไม่เพียงจะซาบซึ้งที่เรายื่นมือเข้าช่วยเหลือ แต่
ยังเป็นพันธมิตรกับเราต่อไปอีก ราชสำนักจิ้นพึ่งพ่ายสงคราม กองทัพ
บอบช้ำหนัก กว่าที่จะฟื้นคืนกำลังได้อย่างน้อยก็ต้องใช้เวลาสามถึงห้าปี
เราใช้โอกาสนี้ช่วงชิงความเป็นใหญ่กับแคว้นเยียนบนดินแดนตอนเหนือได้
ไว้สยบดินแดนทางตอนเหนือได้สำเร็จค่อยกลับมาจัดการกับราชสำนักจิ้น
อีกที ถึงตอนนั้นวันครบรวมหัวหล้าเป็นหนึ่งในเก้าก็อยู่ไกลไม่ไกลแล้ว!

หลังตัดสินใจได้ สิ่งที่ถึงอึ้งหึงต้องทำในเวลานี้คืออาศัยจังหวะที่
ทัพเยียนยังบุกโจมตีมาไม่ถึงที่นี่ รีบถอนตัวออกจากสมรภูมิลบโดยไว

"เถาเป่่า ชุนหนู่ พวกเราไปกันเถอะ!" ถึงอึ้งหึงกระซิบบอก

เถาเป่่ากับชุนหนู่ตะลึง "ไป...ตอนนี้?" พวกเขาถามขึ้นพร้อมกัน

"ใช่ ไปกันเดี๋ยวนี้ พวกเรามีเรื่องต้องทำ!" ถึงอึ้งหึงเร่งเร้า

"พวกเจ้าจะไปที่ใด" พอได้ยินถึงอึ้งหึงพูด ต่งเจิงก็ถามอย่างสงสัย

ถึงอึ้งหึงรีบคิดรวดเร็ว เขารีบเอามือกุมท้องพร้อมขยิบตาให้เถาเป่่า

กับชุนหนู่ ก่อนจะร้องโอดโอยขึ้นมา "พี่ต่งเจิง ข้าปวดท้อง จะไปถ่ายสักหน่อย
รบกวนท่านช่วยบอกหัวหน้ากองด้วย"

"เฮอะ! เข้าไม่ปวดสายไม่ปวด จะมาปวดเอาตอนนี้! เจ้ามันโชคร้าย

เสียจริง! จะไปกรีบๆ ไป อีกเดี๋ยวก็จะได้เวลาสังหารศัตรูสร้างความคิด
ความชอบแล้ว ถึงตอนนั้นไหนเลยจะมีส่วนของเจ้า หัวหน้ากองอยู่ที่นั่น
เดี๋ยวข้าจะไปบอกเขาแทนตัวเอง พวกเจ้าสองคนก็ปวดท้องเหมือนกัน?"
ต่งเจิงถาม

เถาเป้ากับซุนหู่รีบพยักหน้า กุมท้องพลาจร้องโอดโอย

"พวกเจ้าสามคนตัวโตเสียเปล่า ที่แท้ก็พวกซี้ขลาดตาขาว ไสหัว
ไปเลย ไปอยู่ข้างหลังโน่น พวกเจ้าอยู่ที่นี้ดีแต่จะทำทหารจึงไขว่อย่าง
พวกเราเสียหน้า ขาดพวกเจ้าสามคนไปพวกเราก็ยังฆ่าศัตรูได้อยู่ดี!"
ทหารที่ยืนอยู่ข้างหลังต่งเจิงนายหนึ่งพูดหยัน

ถั่งอึ้งหมิง เถาเป้า ซุนหู่ไม่มีเวลาสนใจมากมาย รีบผละไปจาก
กระบวนทัพ

เท้าหน้าของถั่งอึ้งหมิงพ้นจากกระบวนทัพได้ไม่ทันไร เสียงตะโกนเรียก
ของต่งเจิงก็ดังขึ้น "เดี๋ยวก่อน!"

ถั่งอึ้งหมิงชะงัก รีบหันหน้ากลับไปถาม "มีอันใด"

"พาดังอยู่ไปด้วย ข้ามีน้องชายคนเดียว จะปล่อยให้เกิดเรื่องขึ้นกับเขา
ไม่ได้" ต่งเจิงพูดพลาจซ้ำเลื่องดูต่งอู่

"ไม่! ข้าไม่ไป ข้าจะอยู่สังหารศัตรูสร้างความคิดความชอบ!" ต่งอู่
ตะโกน

ต่งเจิงพูด "ขนยังขึ้นไม่ทั่วทั้งตัว จะสังหารศัตรูสร้างความคิด
ความชอบอันใด รีบไสหัวไปข้างหลังโน่น เกิดหัวหน้ากองเห็นเข้า จะไป
ก็คงไม่มีโอกาสแล้ว!"

"ใช่ คนซี้ขลาดอย่างพวกเจ้า รีบไปจากที่นี่เสียดีกว่า ไปแล้ว
พวกข้าจะได้บุกสังหารพวกศัตรูได้อย่างสบายใจ ไม่ต้องคอยกังวล!
ตอนนี้แม่ทัพเรียกหัวหน้ากองไปแล้ว พวกเจ้ารีบไปเสียแต่ตอนนี้ ต่อให้

พี่น้องคนอื่น ๆ เห็นพวกเขา ก็เข้าใจดีว่าเกิดอันใดขึ้น ไม่มีทางสร้างเรื่อง
ยุ่งยากให้พวกเจ้าต้องลำบาก รีบไปเถอะ!" ทหารนายหนึ่งพูด

ถึงอึ้งหึงรู้ว่าโอกาสดีอยู่ไม่นาน เพื่อป้องกันไม่ให้ตั้งอู่อะอะโวยวาย
เขาจึงใช้มือข้างหนึ่งปิดปากตงอู่ไว้

พวกอึ้งหึงออกจากกระบวนทัพไปอย่างรวดเร็ว ตอนเดินตัดผ่าน
ทหารจิงโจ้วนายอื่นๆ ทุกคนก็ทำเพียงมองตรงไปข้างหน้า แสร้งทำเหมือน
ไม่รู้ไม่เห็นอันใดทั้งสิ้น ทหารจิงโจ้วเหล่านี้ต่างรู้ดีอยู่แก่ใจ ปล่อยให้
พวกอึ้งหึงหลบหนีไปทางด้านหลัง

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/6439->